

Maria Jażdżewska

Siemiechów, gm. Widawa, woj. sieradzkie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 13, 137-138

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanowisko znajduje się w południowo-zachodniej części wsi, na polach ornych położonych na północno-wschodniej stronie zbocza wzniesienia Kochanówka, pomiędzy drogą Rogi-Lubatówka, a potokiem zwanym Debrza.

Badaniami o charakterze sondazowym objęto obszar o powierzchni 150 m². Odkryto 15 obiektów osadniczych. Najciekawszym był obiekt 1 /mieszkalny ? / o wymiarach 5,7 x 2,2 m i głębokości ok. 0,4 m, w wypełnisku którego odkryto: nóż żelazny, fragmenty naczyń lepionych ręcznie, toczonych na kole i zasobowych typu "Krausengefäße" oraz drobne grudki polepy. Z pozostałych obiektów /jamy niewielkich rozmiarów o nieokreślonej funkcji/ pochodzą drobne ułamki naczyń najczęściej lepionych ręcznie.

Na podstawie uzyskanej ceramiki osadę można datować na późny okres wpływów rzymskich.

Materiały i dokumentację złożono w Muzeum Okręgowym w Krośnie.

SIEMIĄTKOWO KOZIEBRODZKIE,
woj. ciechanowskie
Stanowisko 1

patrz
okres halaztycki

SIEMIECHÓW, gm. Widawa
woj. sieradzkie
Stanowisko 2

Muzeum w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Jażdżewska.
Finansował WKZ w Sieradzu. Siódmy sezon
badań. Osada ludności kultury weneńskiej
z późnego okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest na niewielkim wzniesieniu zw. "Pień", na granicy gruntów wsi Rychłocice i Siemiechów. Przebadano teren o powierzchni 320 m², odkrywając trzy kolejne obiekty mieszkalne - półziemianki, dwa duże paleniska położone poza chatami, liczne jamy zawierające niewielkie ilości ceramiki oraz zagadkowy obiekt - /piec ?, pozostałość konstrukcji drewniano-glinianej ? / - schodkowo ułożone warstwy polepy, zajmujące powierzchnię ok. 1 m².

Dwie chaty, budowane na planie prawie prostokątnym /ok. 3 x 6m/ dostarczyły bardzo dużo ceramiki lepionej ręcznie, toczonej na kole oraz kości zwierzęcych. W obiekcie trzecim - pierwszą warstwę stanowiły wyraźne ślady spalonych belek drewnianych, ułożonych równolegle - prawdopodobnie zwalony strop. W obiekcie tym poza ceramiką znaleziono dwie szpile fibul - brązowej i żelaznej o konstrukcji drucikowatej; z podwiniętą nóżką. VI Almgrena, typ 156-159, datowane na drugą połowę III w. n. e.

Na specjalną uwagę zasługuje ceramika toczona na kole, a bogatą ornamentyką stempekową i listewkami plastycznymi. Stanowi ona formy

unikatowe i można przypuszczać, że była wytwarzana w lokalnym warsztacie garncarskim. Wśród naczyń lepionych ręcznie dominują formy dość prymitywne, kształtu przeważnie tulipanowatego, ale są też liczne fragmenty naczyń wazowatych, na wysokich pustych nóżkach oraz ułamki tzw. naczyń "sitowatych". Znalezione także kilka dużych fragmentów brzegów wielkich, obtaczanych naczyń zasobowych ze zgrubiałym brzegiem. 2 paleniska odkryte poza chatami były duże, nieckowate, wyłożone silnie przepalonymi kamieniami. Są one typowe dla osady w Siemiechowie.

Badania będą kontynuowane.

SOBKÓW
woj. kieleckie
Fortalicja

patrz
okres nowożytny

STOBNICA-TRZYMORGI,
gm. Ręczno
woj. piotrkowskie
Stanowisko 2

patrz
neolit

STROBIN, gm. Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 3

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek.
Finansował WKZ w Sieradzu. Dziesiąty sezon
badań. Osada z okresu rzymskiego.

Rozpoczęto prace na terenie drugiego członu strobińskiej osady, odkrytego niedawno w wyniku badań powierzchniowo-sondazowych. Znajduje się on zaledwie kilkadziesiąt metrów dalej na południowy wschód od odczytowanego miejsca badań. Ta część osady położona jest także nad Wartą przy krawędzi wysokiego brzegu, a jednocześnie blisko ujścia Wężnicy.

Efektom tegorocznych badań było odkrycie dymarki, trzech chat oraz 37 palenisk zgrupowanych na małej przestrzeni.

W zachowanej partii, wkopanej w ziemię do głębokości około 80 cm, dymarka liczyła 1 m średnicy. Ścianki jej zbudowano z gliny, które następnie obłożono łem wziętym z podnóża wysokiego brzegu. Na spodzie dymarki zalegała warstwa łu, nad nią zaś warstwa węgla i duży kłoc żużla. Na wschód od dymarki znajdowały się chaty nr 36 i 37 oraz odsłonięta częściowo chata 38. Wymienione chaty, podobnie jak poprzednio odkryte, orientowane były wzdłuż linii wschód-zachód. Miały one kształt prostokątny i zbliżone wymiary, a więc 4 m długości i około 2,20 m szerokości. W ścianach szczytowych znajdowały się po 3 symetrycznie rozmieszczone